

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/19/2024
Identifikačné číslo spisu:	8619201828
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Zajacová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8619201828.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Bc. H. N., narodenej XX. B. XXXX, J. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Námestie SNP 7, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na bývalom Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6C/45/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2023 sp. zn. 2Co/25/2023 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2023 sp. zn. 2Co/25/2023 vo výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a v e c m u v r o z s a h u z r u š e n i a v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e.

Odôvodnenie

1.1. (Od 01. júna 2023 bývalý) Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 08. novembra 2022 sp. zn. 6C/45/2019 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 3.300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok) a žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (III. výrok). Urobil tak po zistení, že v súvislosti s porušením ochrany osobných údajov žalobkyne (vrátane rodného čísla a ďalších identifikátorov) pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia spotrebiteľskej zmluvy o pripojení došlo k zásahu do súkromia žalobkyne, pričom dospel k záveru, že je primerané uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.300 eur titulom nemajetkovej ujmy. Po právnej stránke poukázal na § 13, § 19 písm. d), § 36 ods. 1, § 41, § 42, § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), ďalej § 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1 až 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. h), § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 56 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, článok 10 ods. 2, 3 Listiny základných práv a slobôd, článok 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 16 ods. 1, 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, článok 8 ods. 1, 2 Charty základných práv Európskej únie, článok 19 ods. 2, 3, čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 11, § 13, § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení

neskorších predpisov.

1.2. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu a to napriek zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti, pretože výška náhrady záležala od úvahy súdu. O výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

2.1. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 26. septembra 2023 sp. zn. 2Co/25/2023 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni 110 eur podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny, v prevyšujúcej časti podľa § 388 CSP zmenil rozsudok vo výroku I. tak, že žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy nad sumu 110 eur zamietol a žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.2. Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu (výroky I. a III.) spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správny právny záver, uvedené však neplatí vo vzťahu k otázke primeranosti priznanej nemajetkovej ujmy žalobkyne. Suma priznaná súdom prvej inštancie bola podľa odvolacieho súdu neprimeraná vzhľadom k tomu, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017, nebola ustálená jednoznačne. Poznamenal, že v danom prípade ide len o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v § 11, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov, no v konaní nebolo preukázané, že by došlo k takémuto zásahu. Táto skutočnosť bola podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre posudzovanie výšky primeranej finančnej náhrady. Vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu ako aj na funkciu prevenčno-sankčnú, bolo primerané priznať žalobkyni nárok na finančnú náhradu. Čo sa týka stanovenia primeranej výšky finančnej náhrady, bolo nutné vychádzať z judikatúry súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa zvyčajne priznávajú pozostalým po osobách, ktoré boli usmrtené pri dopravných nehodách, či zo zákonnej právnej úpravy, ktorá upravuje nároky poškodených z trestných činov. Vo vzťahu k takto stanovenej výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa odvolaciu súdu javila priznaná náhrada zo strany súdu prvej inštancie ako neprimerane vysoká. Poukázal na to, že pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd sa tieto sumy pohybujú v rozsahu cca 15.000 až 20.000 eur pri príbuzných v priamom rade, čo však samozrejme závisí od individuálnych okolností prípadu, no berúc do úvahy takto priznané sumy ako aj nároky, ktoré sú priznávané osobám ako obetiam trestných činov, bolo nepochybné, že miera zásahu do osobnostných práv v tomto prípade je nepomerne nižšia. Podľa názoru odvolacieho súdu možno hovoriť o rozsahu cca 10 % zo základu priznaného pre obete násilných trestných činov (4.350 eur; § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z. z.). Zároveň bolo potrebné brať do úvahy to, že v danom prípade nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, došlo len k potencionálnej možnosti ich ohrozenia, čo nepochybne odôvodňuje ďalšie zníženie minimálne na hodnotu 50 % z vyššie uvedenej úvahy, t. j. 435/2 - cca 220 eur. Zároveň nebola zistená ani škandalizácia žalobkyne, opakovanie či zvyšovanie intenzity konania, úmyselné konanie žalovanej a ďalšie, čím je dôvodné túto sumu ponížiť o 50 %, t. j. na 110 eur. Na podporu svojej úvahy odvolací súd poukázal na rozhodnutie Mestského súdu v Prahe z 29. augusta 2019 sp. zn. 22Co/147/2019, ktoré prešlo aj kontrolou ústavnosti (rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky z 09. januára 2020 sp. zn. II. ÚS 4015/19).

2.3. O trovách celého konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a priznal procesne úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania s tým, že o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovala § 420 písm. f) CSP majúci za to, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces. Podstatou dovolania bola námietka, že odvolací súd vydal rozsudok bez náležitého (presvedčivého) zdôvodnenia, t. j. jeho rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov. Dovolateľka uviedla, že odvolací súd sa absolútne nijakým spôsobom nevysporiadal s jej argumentáciou, podľa ktorej aj keď rozhodnutie o výške plnenia - peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy závisí finálne od úvahy súdu, musí aj žalobca niesť nejakú zodpovednosť (aspoň čiastočnú) za výsledok sporu v prípadoch uplatňovania neprimeraných (neadekvátnych), či

dokonca premrštených nárokov. Argumentácia žalovanej bola dôležitá pre posúdenie otázky, či žalobkyni vôbec vznikol za takýchto okolností nárok na náhradu trov konania a ak áno, v akom rozsahu, aj keď bola úspešná čo do právneho základu žalovaného nároku, teda, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté a že jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku (v danom spore si žalobkyňa uplatňovala 5.000 eur a priznaných jej bolo 110 eur, t. j. žalobkyni bola priznaná suma predstavujúca 2 % žalovaného nároku). Odvolací súd v odôvodnení rozsudku nijako nereagoval ani na žiadosť, resp. návrh žalovanej, aby v prípade, ak dôjde k záveru, že žalobkyni vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov konania, uplatnil pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia, moderačné právo podľa § 257 CSP a trovy konania žalobkyni nepriznal, resp. tieto aspoň primerane znížil. Keďže odvolací súd sa nevysporiadal s relevantnou odvolacou argumentáciou žalovanej, mala za to, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne. Dodala, že ak sa súd v odôvodnení svojho rozsudku nezaoberal právne významnými námietkami/tvrdeniami neúspešného účastníka, zaťažil svoje rozhodnutie vážnou procesnou vadou, ktorá sama o sebe zakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. S poukazom na uvedené dovolateľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že súd v napadnutom rozhodnutí stručne a jasne prezentoval svoju argumentáciu k rozhodnutiu o trovách konania a za procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP nie je možné považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Ak dovolateľka namietala skutočnosť, že sa súd náležite nevysporiadal s jej právnou argumentáciou a navrhovaným právnym posúdením k rozhodnutiu o trovách, žalobkyňa zdôraznila, že právnym posúdením súdu sa strane neznemožňuje realizácia jej procesných oprávnení (R 54/2012). Z uvedených dôvodov považovala dovolanie za procesne neprípustné. Dovolanie označila aj za materiálne nedôvodné a argumentačne nesprávne, pretože v konaní o ochranu osobnosti je vždy základným konštatovaním zásahu do osobnostných práv, pričom priznanie nemajetkovej ujmy, prípadne jej výška je okolnosťou sprevádzajúcou. Aj pri nepriznaní žiadnej nemajetkovej ujmy za súčasného konštatovania zásahu do osobnostných práv žalobcu, má žalobca nárok na plnú náhradu trov konania (rozdiel je len vo výške trov vychádzajúc z rôzneho výpočtového základu - § 10 ods. 8 advokátskej tarify). Z tohto dôvodu je konštatovanie žalovanej o nepomere medzi priznanou sumou peňažnej náhrady a výškou trov konania bez právneho významu. Žalobkyňa ďalej uviedla, že v predmetnej veci neboli splnené podmienky pre možnosť aplikácie § 257 CSP, pretože nebolo možné konštatovať výnimočné okolnosti prípadu ani dôvody hodné osobitného zreteľa. Postoj žalovanej, ktorá popierala samotný základ nároku žalobkyne napriek mnohonásobnému judikovaniu jeho danosti odvolacími súdmi priamo vylučuje aplikáciu § 257 CSP. Záverom poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. mája 2022 č. k. II ÚS 233/2022-18 týkajúce sa skutkovo a právne identickej veci. Vzhľadom na uvedené dôvody navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol alebo zamietol a priznal jej proti žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Dovolanie vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne k dovolaniu reagovala na jednotlivé tvrdenia žalobkyne o (ne)prípustnosti a (ne)dôvodnosti dovolania a v plnom rozsahu zotrvala na podanom dovolaní a jeho dôvodoch.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

7. V zmysle § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Dovolanie vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Základným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo. Keďže dovolateľka dovolaním napadla výrok o trovách konania obsiahnutý v rozhodnutí odvolacieho súdu, dovolací súd sa najskôr zaoberal otázkou prípustnosti dovolania.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky sa problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku zaoberal v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil, že „...ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania alternatívne buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcemu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej... Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvoinštančného súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“.

11. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. 8Cdo/266/2019, 8Cdo/111/2019, 4Cdo/70/2020, 2Cdo/89/2020, 4Cdo/155/2020, 9Cdo/68/202, 5Cdo/158/2023, 9Cdo/71/2023 a iné).

12. Dovolaťkou namietaná vada zmätočnosti konania v zmysle § 420 písm. f) CSP mala spočívať v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu o náhrade trov konania spôsobenej nedostatkom a nezrozumiteľnosťou dôvodov. Rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti označila za arbitrárne.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany

sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo strany sporu, resp. účastníka konania na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018).

15. Podľa § 387 ods. 3 veta druhá CSP odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

16. Dovolací súd uvádza, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany prednesené na súde prvej inštancie i v podanom odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvoľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejmá z odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Rovnako podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

17. V posudzovanom spore dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho treba považovať za nepreskúmateľné.

18. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala voči žalovanej zaplattenia nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur z dôvodu zásahu do osobnostných práv žalobkyne, ku ktorému malo dôjsť v súvislosti s porušením ochrany osobných údajov žalobkyne pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia spotrebiteľskej zmluvy o pripojení. Súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 3.300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Proti I. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni 110 eur potvrdil, v prevyšujúcej časti zmenil rozsudok vo výroku I. tak, že žalobu o zaplattenie nemajetkovej ujmy nad sumu 110 eur zamietol a žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Výrok o náhrade trov konania odvolací súd zdôvodnil v bode 22 svojho rozsudku uvedúc, že „O trovách celého konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a priznal procesne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania.“ V bode 23 rozsudku skonštatoval, že o výške týchto trov rozhodne následne súd prvej inštancie samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

19. Je potrebné uviesť, že aj napriek zákonnej povinnosti stanovenej vo vyššie citovanom § 387 ods. 3

CSP sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s kľúčovými tvrdeniami žalovanej vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania uvedenými v odvolaní (konkrétne bod V. odvolania). Odvolací súd nereflektoval na argumentáciu žalovanej o tom, že žalobkyňa bola v spore len čiastočne úspešná (z uplatňovanej sumy 5.000 eur jej bolo priznaných iba 110 eur), ale napriek tomu jej súd priznal trovy konania v plnej výške. Ďalej išlo o argumentáciu, v rámci ktorej žalovaná v odvolaní žiadala, aby odvolací súd pri určovaní trov konania využil svoje moderačné právo podľa § 257 CSP. Žalovaná aj s odkazom na odbornú literatúru v odvolaní uviedla viacero dôvodov (vrátane rozporu s dobrými mravmi), prečo by mal odvolací súd aplikovať § 257 CSP. Situáciu, ak trovy konania násobne prevyšujú judikovanú čiastku, označila za výnimočnú, odôvodňujúcu aplikáciu ustanovenia § 257 CSP (na tomto mieste dala do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 113/2019 zo 06. júna 2019). K odvolaciemu návrhu žalovanej na aplikáciu § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania odvolací súd neuviedol žiadnu špecifickú odpoveď, jednotlivými tvrdeniami žalovanej sa nezaoberal, resp. neuviedol, prečo svoje moderačné právo podľa § 257 CSP neuplatnil. S poukazom na body 22 a 23 rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k relevantným odvolacím námietkam žalovanej ohľadom náhrady trov konania žiadne konkrétne stanovisko, iba stroho skonštatoval, že o trovách celého konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a nárok na náhradu trov konania priznal procesne úspešnej strane.

20. Dovolanie žalovanej je za takejto situácie dôvodné, pretože v ňom opodstatnene namietala, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby ako strana uskutočňovala jej patriace procesné práva v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces. Z dôvodu, že konanie bolo zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP, je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutom výroku o trovách konania zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

21. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

22. Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.